

חולין פרק ב השוחט דף מא

עין. המשנה כדעת ר"א שאדם נודב אשם תלוי. ר' ינאי אומר שאם הבהמה בעלת מום כשרה משום שניכר שאינה קדש ור' יוחנן פוסל משום שלפעמים לא רואים את המומים.

השוחט חולין ואמר לשם חטאתו או אשמו ואינו חייב חטאת או אשם, וכן האומר לשם בכור או מעשר, וכן האומר לשם תמורת קרבן ואין לו קרבן בביתו שחיטתו כשרה משום שאינם באים בנדר ונדבה ולא יחשבו ששוחט קדשים בחוץ, זה הכלל השוחט לשם דבר שאינו נידב כשר לרבות לשם עולת יולדת ולא חוששים שמא יש לו אשה וילדה.

הדרן עלך פרק השוחט.

עכו"ם שניסך יין של ישראל ת"ק אוסר בהנאה משום שאדם אוסר דבר שאינו שלו ואפילו ניסך שלא בפני ע"ז, ר' יהודה בן בתירא ור' יהודה בן בבא מתירים בהנאה משני סיבות א. שאין ניסוך אלא בפני ע"ז ב. שאין אדם אוסר דבר שאינו שלו. ר' הונא סובר שאדם אוסר דבר שאינו שלו כדעת ת"ק, ר' נחמן ר"ע ור' יצחק סוברים שאין אדם אוסר דבר שאינו שלו כדעת ר' יהודה ומסבירים שאפילו ת"ק לא אסר אלא בגוי אבל יהודי שניסך יין של חברו לא התכוון לע"ז אלא לצערו ואינו אוסר, ומה שכתוב שהמנסך יין של חברו חייב מדובר ביהודי מומר שמתכוון לשם ע"ז כגון שהתרו בו לא לנסך וקיבל עליו חיוב מיתה.

אין שוחטים לתוך ים או נהר שלא יאמרו ששוחט לשם המלאך של הים או הנהר, ולא לתוך כלי שלא יאמרו ששומר את הדם לעבודה זרה אבל שוחט לחפירה שיש בתוכה מים עכורים שלא משתקף בהם פרצוף. התירו לשחוט בספינה על גבי כלי ארוך שנשפך לים בשביל לא לכלוך את הספינה. אין שוחטים לתוך גומא שכך נהגו המינים לעשות לע"ז וכתוב "ובחקתיהם לא תלכו" אבל השוחט בחצרו ולא רוצה לכלוך ישחט לחריץ מחוץ לגומא שממנו נשפך לגומא אבל בשוק שלא אכפת לאדם מהניקיון לא ישחט אפילו לחריץ.

השוחט חולין מחוץ לעזרה לשם עולה או שלמים או אשם תלוי או פסח או תודה שחיטתו פסולה משום שהרואה חושב שנדר לעשות קרבן ושוחט קדשים בחוץ, זה הכלל השוחט לשם דבר הנידב פסול לרבות השוחט לשם עולת נזיר שחוששים שמא נדב נזירות בביתו ושוחט קדשים בחוץ, ר' שמעון מכשיר ולא חושש למראית